

Правила гри

КУПИТИ

Власниця будинку моди «Еріка» Юлія Ясінська приходить до тями після автокатастрофи, але не може згадати нікого і нічого зі свого минулого, а в дзеркалі вона бачить зовсім незнайоме обличчя, яке їй дуже не подобається... Однак Юлія відкриває у собі таланти, яких не було у модельєра Ясинської: вона говорить англійською, блискуче метає ножі та дає собі раду з нападниками, які намагаються її вбити. І нарешті вона згадує, що звати її зовсім не Юля, а Керсетні, що вона зовсім не модельєр, а спеціальний агент, і що її вирішили усунути у вельми оригінальний спосіб - «стерти» пам'ять і зробити з неї іншу особу. Та Юлія-Керсетні не бажає миритись із цим і розпочинає боротьбу за право повернути своє минуле.

АЛЛА СЕРОВА

ПРАВИЛА
ГРИ

АртЕк

Анотація

Власниця будинку моди «Еріка» Юлія Ясінська приходить до тями після автокатастрофи, але не може згадати нікого і нічого зі свого минулого, а в дзеркалі вона бачить зовсім незнайоме обличчя, яке їй дуже не подобається...

Однак Юлія відкриває у собі таланти, яких не було у модельєра Ясинської: вона говорить англійською, блискуче метає ножі та дає собі раду з нападами, які намагаються її вбити. І нарешті вона згадує, що звати її зовсім не Юля, а Керсетні, що вона зовсім не модельєр, а спеціальний агент, і що її вирішили усунути у вельми оригінальний спосіб — «стерти» пам'ять і зробити з неї іншу особу. Та Юлія-Керсетні не бажає миритись із цим і розпочинає боротьбу за право повернути своє минуле.

All rights reserved.

Усі права застережено.

ISBN 978-966-663-433-0

© «Кальварія», 2021

Правила гри

Світло від фар прорізало темряву і розбило її на скалки. Зараз... Зараз вони вийдуть із машини, хряснуть дверцята, зашурхотить суха трава, ламаючись під вагою їхніх кроків. Може, не варто ховатися? Все одно вони мене знайдуть. Може, краще буде, якщо все скінчиться прямо зараз. Ні. Ні! Хай їм чорт, вони мене не знайдуть. Ось тільки трохи вгамую подих. Якщо затаїтись, вони мене не знайдуть. Тут надто темно. А потім я переливу оцю річку — і все. Досить з мене.

— Гей, Бені, вона отам, стріляй! Та стріляй же — онде вона! — голос такий знайомий. І від цього ще страшніше. Ні, хлопчики, в мене на сьогодні інші плани. Шкода, це мій останній ніж. Ти сам цього хотів, Бені, пробач.

— О боже, вона підрізала Бені! Та стріляйте ж, чи вам повилазило? Ондечки вона! — я навіть пальцем не зачепила вашого Бені. Просто мої ножі завжди летять туди, куди я хочу. Але тепер у мене більше немає ножа. А вода така холодна...

Господи, здійняли таку стрілянину! Та ще коли б хоч трохи тепліша вода... Якщо в мене поцілять, я не допливу. Добре хоч на мені не джинси, а шорти, я все-таки зробила поступку літу. А воно б могло зробити поступку мені — підігріти для мене цю кляту воду в річці. Треба пірнати. Терпіти не можу. Але хлопцям на березі набоїв не позичати, отже — треба пірнати.

Щось гостре й гаряче вгвинтилося в моє плече. Помирати в такий холодній воді — хай йому грець. У брудній, нехлорованій воді...

Щось темне й бридке накрило мене з головою. Ну і де ж оте світло, що видно в кінці тунелю?

— ...А я йому кажу: «Такого непотребу мені дарувати не варто, хіба що хочеш образити».

— А він тобі на це?

— А він грюкнув дверима й пішов. Оце вже тиждень не дзвонить.

— Ти сама винна. Хіба можна таке казати чоловікові? Правильно вчинив, що пішов. Тобі слід вибачитися. А взагалі — твоя справа. Значить, не подобався він тобі, коли так повелася. А отже, нема чого скаржитись.

— Твоя правда, але...

Двері зачинилися, і розмова стихла. Жінки пішли далі. Що це за кімната? Я не знаю. Я лежу на вузькому ліжку біля стіни, до половини пофарбованої в ясно-блакитний колір. Під стелею на шнурку — лампочка. Без усяких там витребеньок — просто лампочка. Може, це в'язниця? Навпроти, біля вікна, таке саме ліжко, на ньому лежить жінка, очі її заплющені. Якись трубки зникають в її тілі. Хвалити бога, в мене таких немає. Якщо це лікарня, то якась дивна. Але чому вона дивна? Хіба я бачила якусь іншу? Я не знаю.

І не знаю, як я тут опинилася. І хто я взагалі...

Рипнули двері, і до кімнати зайшли дві жінки й чоловік. Чого це вони на мене витріщилися?

— Хто робив процедури?

Це чоловік. Років тридцяти, досить високий. Симпатичний блондин у білому халаті. Не треба бути оракулом, щоб зрозуміти, що то лікар.

— Медсестра, щойно змінилася, Похоронко.

То вже жінка. Трохи повнява, та її вік це вже дозволяє.

— Вона що, не помітила, що хвора отямилася? Чому не повідомила?

— Віталію Петровичу, можливо, хвора отямилася щойно?

Друга жінка, не так товста, як одутла, хоч і молодша за першу.

— Можливо. Як ви себе почуваєте?

Це вже до мене. Нарешті до мене хтось звернувся, а то стоять тут, теревенять... Але чому я не можу відповісти? Мова, якою вони говорять. Я розумію її, але щойно я думала якоюсь іншою мовою, тож я розгубилася.

— Ви розумієте, про що я вас запитав?

Я ствердно киваю головою. Я розумію, але чомусь слова не бажають злітати з язика.

— Ви не можете говорити?

Так, хлопче, я не можу говорити, але можу думати. Тільки... Не знаю, про що мені думати.

— Можливо, ушкодження мозку значно глибші, ніж ми гадали? — це знову та, старша жінка.

— Ларисо Романівно, коли йдеться про ушкодження мозку, припускати можна що завгодно. Переведіть її тимчасово у вісімнадцяту — негайно. Після обходу я з цим випадком детальніше ознайомлюся.

Ушкодження мозку? Я просто нетямлюся з дива. А санітари вже тут як тут. Вони вантажать мене на якийсь особливий візок і везуть довгим півтемним коридором. З обох боків його двері, двері... Я не хочу цього бачити, чомусь мені зробилося так важко на серці.

Ця нова кімната така сама, як і та, але ліжко навпроти вільне. Я тут одна, і це мене цілком задовольняє. Не хочу нікого бачити. Я маю щось пригадати, але що? Марна справа. Голова порожня, аж гуде. До речі, а скільки мені років? Може, я стара? А може, я така почвара, що й глянути страшно? Я обмацую своє обличчя,

оглядаю руки. Ні, я не стара. І, за деякими ознаками, білява. Зуби всі на місці. Треба встати, доки я тут лежатиму?

— Що ви робите? Вам же не можна!

Я не почула, як прочинилися двері. Ця жінка впала мені на голову, як цеглина з даху.

— ...Налякали її. Ви крикнули. Надіє Сергіївно, ви розумієте, що з такими хворими слід бути обережними? Хіба можна так кричати в цьому відділенні? Я почув ваш зойк аж в ординаторській! Тепер невідомо, коли вона знов отямиться.

— Але, Віталію Петровичу, вона намагалася встати! Я лише хотіла її зупинити.

— І вам не вистачило витримки? Ви повелися непрофесійно.

А лікар не тільки гарний, а й суворий. Мені ця жінка не сподобалася. Добре, що я її більше не побачу. Але чому я лежу з заплющеними очима? Чому я не сказала їм, що чую їх розмову? Я не знаю. Щось примушує мене поводитися саме так.

— Я бачу, вам уже краще, — ці кляті двері відчиняються беззвучно. Він сідає на стілець біля мого ліжка. — Ви можете відповідати на питання?

— Я можу відповідати на питання, — ці слова даються мені досить важко. Так, наче... наче ця мова мені чужа.

— Я так і думав. Це добра ознака. Ви на шляху до видужання.

Мені подобається його усмішка, хоча він значно старший, ніж видався на перший погляд. Йому десь років тридцять п'ять, може, трохи більше. Я хочу його багато про що запитати.

— Чому я тут?

— Сталась аварія на дорозі. Ваша травма була така тяжка, що вас привезли сюди. Тут інститут нейрохірургії, я головний лікар відділення, мене звати Віталій Петрович. А ще — я ваш особистий лікар. Що вас непокоїть?

Він доброзичливо усміхається, а я намагаюся стулити до купи все, що він мені сказав. Чомусь сплила в уяві темна вода...

— Що зі мною?

— У вас була відкрита черепно-мозкова травма. Я зробив вам операцію, після неї ви перебували в стані непритомності... досить тривалий час, скажімо так. Сьогодні ви нарешті отямилися. Життєві показники у вас майже в нормі, слабкість скоро мине. Потрібна ще терапія, але можете мені повірити: ще місяць-другий — і все буде гаразд. Що з вами?

— Про що ви?

— У вас такий вираз обличчя, наче ви мені не вірите. Але я запевняю...

— Лікарю, ви можете мені сказати одну річ?

— Так, звісно. Мені нема чого від вас приховувати.

— Тоді, можливо, ви мені скажете, як мене звати і хто я взагалі? І дайте мені, будь ласка, люстерко. Я хочу, нарешті, з собою познайомитись.

Він довго дивиться мені в обличчя. Мабуть, він думає, що я божевільна. Хіба може людина забути про себе геть усе? Не знаю. Мені хочеться спати. Я страшенно стомилась розмовляти з ним.

— Я бачу, ви втомилися. Зараз вам краще посапати, а нашу розмову ми перенесемо на потім. Мені треба обміркувати все і порадитись із колегами.

— Скажіть, що зі мною? Я божевільна?

— Рівно настільки, наскільки божевільні всі ми, все людство загалом. У вас амнезія, таке іноді трапляється. А з огляду на травму, яку ви отримали, такий стан можна вважати навіть закономірним. Але запевняю вас, я зроблю все, щоб допомогти. А тепер вам краще заснути. До речі, вам зараз принесуть поїсти, тому...

Але я вже не чую, що він там каже. Темна вода зімкнулась над моєю головою. Брудна холодна вода.

— Отже, ви й гадки не маєте про власну особистість?

Чоловік питає про це вже втретє. Де він узявся на мою голову? Високий, досить худий і майже зовсім лисий — таким було моє перше враження. Потім я завважила спокійні сірі очі за скельцями великих окулярів — який анахронізм! (Але чому мені так подумалось? Не знаю.) Цього чоловіка привів отой лікар, Віталій Петрович. І тепер він мені набридає якимись дурними запитаннями.

— Абсолютно ніякого. Правду кажучи, мене це трохи дратує. Хіба таке може бути? І коли мені, нарешті, пояснять...

— Будь ласка, не треба нервуватися, вам це шкідливо. Ми вже майже закінчили. Я зараз вам дещо поясню, все інше скаже Віталій Петрович. — Він починає від'єднувати від мого тіла металеві, обтягнуті гумою датчики. — Цей апарат — щось на кшталт детектора брехні. Тільки він не лише фіксує ступінь вашої... відвертості, а й ставить діагноз. В даному випадку можу вам сказати: з такою глибокою амнезією мені ще не доводилося стикатися. Але це вже наші проблеми, ми постараємося якось поліпшити ваш стан, а зараз ви повинні...

— Я не питаю вас, що я повинна. Я хочу знати, навіщо вся оця комедія з вашим детектором і коли я можу пригадати хоча б колір своїх очей!

— Не треба сердитися. Я вам усе поясню. Бачите, амнезія — такий стан, який досить легко симулювати, якщо людина в цьому зацікавлена. Наприклад, коли ви в чомусь винні або просто хочете повернути до себе увагу. Повірите мені, таке трапляється не так уже й рідка. Ось тут нам і стає у пригоді наше обладнання — найновіше, до речі. А щодо того, аби щось

пригадати... Бачите, люба, мозок — найменш вивчений орган. Скільки людей — стільки й індивідуальних реакцій. Ми можемо щось узагальнити, але це лише невелика частина того, що ми хотіли б знати про людський мозок. Отже, щось вам обіцяти напевне буде з мого боку просто шахрайством. Ви розумієте?

— Так, звісно.

— Чудово. Отже, ви можете повертатися до себе в палату. Я бачу, ви хотіли ще про щось запитати?

— Так, хотіла. Скажіть, чи є десь тут душ? Мені треба помитися. Це не дуже високі вимоги?

— Ні, звісно ж, ні. Я тільки дивуюся, чому ви не попросите про це вашу медсестру.

— Це дівчисько принесло мені миску з теплою водою. Хотіла б я на неї подивитися, якби їй дали стільки води для миття!

Мені хочеться когось добряче стусоннути, але я стримуюсь. Цей чоловік нічого мені не винен. А от гарненьку медсестру, що приходила вранці, я б... О боже, що за дикі думки?

— Не треба так. Ви ж розумієте, ця лікарня будувалася досить давно, а тоді переймалися іншим. Гаразд, не буду вам набридати.

Мене везуть тим самим темним коридором, повз ряд білих дверей із номерами. І знову мені робиться тоскно, я наче чогось боюсь. Чогось страшного і неминучого. Але ми вже приїхали.

— Я зараз вам допоможу. — Гарненька медсестра схиляється до мене. — Вам тільки треба пересісти ось у це крісло, і ви зможете митися сидячи. Це ми самі придумали таке вдосконалення — тут досить слизько.

— Дякую, я спробую сама, — в голові мені паморочиться, але я піднімаюсь. — Чому тут так темно?

— Але тут не темно... — голос дівчини десь далеко і якийсь здивований. — Сонце світить просто у вікно. Ой, це, мабуть, вам

в очах потьмарилося! Таке буває, це від слабкості, то скоро мине.

Справді, в очах скоро розвиднилося. Я бачу, як вона бере до рук поліетиленовий пакет і йде з ним до мене. Ось те, чого я боялася. Кайданки боляче вриваються в тіло, моє обличчя накривають плівкою і мені нічим дихати...

— Що з вами? Вам зле? Скажіть що-небудь, о боже... Матвійовно, швидше йдіть сюди!.. — приводить мене до тями крик.

— Вибачте, все гаразд... — я щось намагаюся пригадати, але марно.

— Що ви кажете? Я не розумію... — зате я розумію. Я перестала контролювати свій язик, і він сказав щось не так.

— Зі мною все гаразд. Вибачте, я налякала вас. Що це таке?

— Оце? — вона здивовано дивиться на мене. — Це просто поліетиленова шапочка, аби прикрити пов'язку у вас на голові. Такі шапочки продаються в магазині, ми тримаємо кілька — саме на подібні випадки. Ви впевнені, що з вами все гаразд? Може, мені залишитися?

— Ні, дякую, я спробую сама, — ще не вистачало, аби вона бачила мене в такому вигляді. — Скажіть, тут де-небудь є дзеркало?

— Звісно, що є. Ми проїздили повз нього, хіба ви не бачили? Хоча, звісно... ну, гаразд. Я буду тут, поряд.

Вона виходить, а я сиджу і думаю. Намагаюся вхопити кінчик мого спогаду про... Про що? Не пам'ятаю. Вислизає. Наче ось-ось маю згадати щось важливе, тільки не знаю що. Гаразд, зачекай! Якщо ти в мене в голові, то все одно ніде не дінешся. Ось вийду звідси, а тоді... Куди я вийду? Куди я піду звідси? Це, напевне, знає отой гарний лікар. Він має мені щось розповісти сьогодні — так сказав чоловік-детектор. Мені треба позбирати свої думки і враження докупі. Я маю це зробити до тієї

розмови. Я вмикаю воду. Страшенно приємна ця річ — теплий душ.

Отже, що ми маємо? Після аварії (якої, де, як?) мене привезли сюди як дослідний матеріал, мабуть. Вирішили, що я все одно помру. А може, й ні. Можливо, вирішили, що тільки тут мені допоможуть. Обидві версії мають право на існування, доки я не дізнаюся про все напевне.

Це по-перше.

Я пробула тут більше місяця непритомною після операції. Звідки я це знаю? З тієї розмови, що почула. Але чи певна я, що то був не спектакль для одного глядача — чи слухача, в даному випадку? Ні. Такої певності в мене бути не може. Можливо, в моїй голові порпалися з іншою метою, і не було ніякої аварії? Таке теж може бути.

Це по-друге.

А по-третє — це я сама. Чому я відчуваю себе тут... чужою? Ні, звісно, тут скрізь усе чуже і незнайоме, але не так. Мені чуже тут усе: мова, якою я розмовляю, хоча думаю іншою. Розмови між іншими людьми — їх стиль спілкування. Тільки отой лікар не здається мені настільки чужим. Це не тому, що він дуже гарний, ні. Щось є в ньому... Не знаю, щось... Ні, не знаю. І чому взагалі в мене такі думки? Чому я сиджу отут і сама собі малюю на стіні чорта? Чому не може бути все так, як мені кажуть? Я не знаю. Щось дивне коїться зі мною. А може, я шпигунка чи злочинниця? Але тоді б про це вже знали ті, хто має знати. А звідки я знаю, що вони не знають? Нізвідки, і хто ті «вони»? Ні, я просто божевільна. Все, досить. Треба послухати, що скаже мені лікар — коли йому є що мені сказати.

— З вами все гаразд? — крізь завісу води я бачу її. — Ви так довго тут сидите, що я почала непокоїтись. Даремно ви не схотіли, аби я допомогла.

— Я здавалася собі такою брудною, що аж занадто. Тому вирішила трохи відкиснути.

— Даремно ви так кажете. Доки ви були неприємною, вас мили щодня — і дуже ретельно.

Вона посміхається, але мені неприємно чути таке. Сама думка про те, що хтось торкався мене, коли я не могла це контролювати, мені нестерпна.

— Що мені тепер одягти? Не те, щоб я мала щось проти лікарняної білизни, але можна принаймні щось чисте, просто з пральні?

— Я збиралася вам усе дати — це ваші власні речі, їх принесли вам ще вчора ввечері, але я не стала вас турбувати, ви спали. Ось, будь ласка, тільки вийдемо з душової.

Загорнувшись у простирадло, я поволі рушаю до сусідньої кімнати. Старі кахлі чисто вимиті, лавки попід стінами і гачки на стінах. Це роздягальня. Біля дверей тьмяно блимає велике дзеркало. Чудово.

— Я можу вдягтися сама.

— Звісно, якщо почуваете себе добре. — В неї гарні карі очі та маленький носик, вона посміхається, показуючи рівненькі зубки. Така собі невеличка і дуже привітна лялечка. Але я хочу лишитися на самоті. Мене обтяжує її присутність, сама не знаю чому. А ще мені хочеться зазирнути в дзеркало. І я не бажаю ні з ким ділити цю мить.

— Ви наче соромитесь мене? Даремно. Я працюю тут уже чотири роки, всяке бачила. Для мене робота є робота, і ви не повинні соромитись мене. Адже я тут для того, щоб допомогти вам та іншим хворим. Вам нема чого так перейматися.

— Дякую на доброму слові. До речі, як вас звати?

— Марина. А мого напарника — Марк.

— Я його не бачила.

— Він проводить процедури, його черга. Гаразд, одягайтесь і повертаймося в палату, вам треба відпочити.

Так, я втомлена. Але зараз я маю дещо зробити. Добре, що вона вийшла. Я розгортаю пакунок з одягом. Вона казала, що його принесли мені вчора. Хто приніс? Це мої власні речі... Золотистого кольору шовкова піжама, темно-синій оксамитовий халат з вигаптуваними квітами. Такого ж кольору капці. Косметичка. Дивно. Ці речі зовсім недешеві, навіть я це розумію. Хто приніс їх для мене?

Я повільно одягаюсь. Шовк дуже приємний до тіла, і такий гарний. Отже, я люблю гарні речі? Це добре.

Я навмисне довго розправляю тканину, хоч вона виглядає бездоганно. А я? Як виглядаю я? Що я там побачу? Там, у тьмяному склі? Я поволі підходжу до дзеркала, опустивши повіки. Хай ще хвилину, ще... Але я знемагаю від цікавості і піднімаю погляд. Одразу. О, дідько! Тільки не це!

На мене дивиться бліде довгасте обличчя. Темні кола під очима. Ніс задовгий, як на мій смак. На чий завгодно смак. Очі якогось незрозумілого сіро-блакитного кольору, вій немає. Ні, вони-таки є, але такі короткі й світлі... До речі, як і брови. А головне — це обличчя мені зовсім не знайоме. Боже, який жах! Невже оце я? Тепер я розумію, чому та Марина так посміхалася. Чому ж не посміхатися такій кралі, дивлячись на потвору? І як мені дивитися на себе? Та ще й голова обмотана цією дурною пов'язкою. Волосся, напевне, зрізали. Чому вони не дали мені померти? Невже я маю жити отакою? А ще вирядилась в розкішну піжаму... Лікарняної сорочки навіть забагато для такої поторочі.

Ну що ж, підемо далі. Висока постать, але якась недоладна. Жахливо. Стегна затовсті, як на мій смак, ноги недостатньо довгі, хоч і непоганої форми — якщо не брати до уваги стегна. Ні. Я не хочу. Це якийсь жах. Де мій халат? А ще краще — якийсь

мішок, аби накритись ним з голови до ніг, щоб не відчувати такої пекучої образи за власну потворність. Невже я спокійно жила з цим? Мабуть. А, може, й ні. Все одно не пам'ятаю.

— Ви вже закінчили? Сідайте, будь ласка, в крісло. Поїдемо в палату.

Не можу дивитися на неї. Я не бажаю бачити її посмішку. Вона глузує з мене.

— Чому ви засмучені? Щось сталося?

— Нічого, все гаразд. Просто втомилася.

Цього разу я не помічаю нічого навколо себе. В палаті падаю на ліжко, і мені хочеться лише одного: щоб усі дали мені спокій. Краще б мені не дивитися в те дзеркало. Я б і далі уявляла себе сплячою красунею. Мабуть, найбільший ворог людини — саме той, хто позбавляє її ілюзій. У мене тепер нема жодної. Клятий шматок скла!

— Вам зараз принесуть поїсти.

А, красунечка ще тут? Ішла б ти, дівчинко, кудись подалі. Разом зі своїм гарненьким личком. Ні, я не заздрю, але... Так і здається, що вона глузує з мене.

— Я не хочу їсти.

— Вам треба набиратись сил. Вчора ви нічого не поїли, сьогодні вже ранок минув, а ви... Інакше знову доведеться годувати через зонд.

Щоб відчепилися, я погоджуюсь. Смаку їжі я навіть не відчула — просто проковтнула все, що вона принесла, і відвернулась до стіни. Я вкрай стомлена і роздратована. Хай йому грець, що я тепер маю робити? Де той лікар? Я хочу почути, що він мені скаже. Якби тільки можна було розмовляти з ним, повернувшись спиною до нього.

Але ні.

Ніхто не повинен навіть запідозрити про причини мого поганого настрою, бо це доволі смішно. Я уявляю, як вони

реготатимуть, розмовляючи про це між собою. Отож я маю поводитись так, як і вчора. Тільки тепер це буде вкрай важко.

Беру до рук косметичку — такий собі оксамитовий капшук з торочками. Що тут у нас? Туш для вій — ну, звісно ж! Два олівці — сірий та рожевий, кілька нецікавих помад... Невже це моя косметика? Аж ніяк не надихає. Якись нудні кольори. Але ж і зовнішність у мене — не блиск. Ну, звісно, все закономірно. Хіба можна таку жахливу вивіску фарбувати в яскраві кольори? Все закономірно, так і треба. Але чому я маю з цим миритися? З іншого боку, що ж я можу тут вдіяти? Хай йому чорт!

— Доброго ранку!

Голос примусив мене здригнутися. Клятві двері навіть не рипнули. Що ж у цьому ранкові доброго, хлопче? Хоча, звісно, як для кого.

— Доброго ранку.

— То як ви сьогодні почуваєтесь?

Сказала б я тобі, як.

— Зовсім добре.

— Ну, от і чудово. Аналізи у вас теж нормальні, скоро можна буде зняти пов'язку. Я говорив з Миколою Петровичем про вас. — З ким ти говорив? А-а, чоловік-детектор! — Що ж, часом таке трапляється, але здебільшого — ненадовго. Хоча бували випадки, коли... Але про це згодом. Я прийшов, щоб поговорити про вас. Власне, я маю зараз розповісти вам вашу біографію. Я також приніс декілька фотознімків з вашого альбому. Можливо, це нам більше допоможе. А втім, не будемо гаяти часу...

— То й не гайте часу, лікарю. Що ви там від мене приховуєте? Я вас уважно слухаю.

— Отже, почнімо. Ваше ім'я — Ясінська Юлія Павлівна, вам двадцять сім років, народилися ви в Києві. Ось ваш паспорт, до речі.

Світлина в паспорті досить вдала. Отже, за допомогою косметики я можу бути навіть людиноподібною. Хоча це, звичайно, слабка втіха.

— Мені незнайоме це ім'я.

— Звісно. Ушкодження пам'яті у вас надто сильне. Але це — ваше власне ім'я.

— Хто я? Ким працюю?

— Ви модельєр в будинку моди «Еріка». До речі, половина акцій цього будинку моди — ваша власність.

Отже, я маю з чого жити. Це добре. Але... Як бути тепер? Чи зможу я й надалі цим займатися? Я не відчуваю ні найменшого потягу до такого заняття. А втім — до чого зараз я відчуваю потяг? Ні до чого. В моїй голові чорно і порожньо.

— Ви втомилися, Юлю?

Я здригаюся. Він назвав мене на ім'я, але я чекала якогось іншого. Це не моє ім'я. Воно гарне, милозвучне, але чуже мені. Мене звати якось не так.

— У мене є рідні, друзі? Хтось... Хтось близький?

— На жаль, ваші батьки загинули, коли ви були ще немовлям. Вас виховувала бабуся, та вона померла. Усі необхідні документи я приніс, потім проглянете.

— Хто приніс мої речі?

— Ваша подруга, Світлана. У неї є ключі від вашої квартири на Подолі. У вас є кіт і багато квітів, вона їх доглядає, відколи ви тут. Ось вона, на цьому знімку.

З невеликого фото сміється до мене кругловида повненька дівчина. Мабуть, почула щось дуже кумедне, бо сміються її невеликі карі очі, кирпатенький носик і ямочки на смаглих щічках. Вона стоїть, обіймаючи за плечі бліду біляву дівчину з великими сумними очима. А тобі не весело, білявко? Мабуть, не дуже. Бо це ж... я?

— Що вас бентежить? — Ні, ви бачили? Він ще й питає!

— Скажіть мені, будь ласка... Тільки скажіть правду. Коли це мине?

Він задумується. Невелика вертикальна зморшка залягає між його бровами, а очі стають такі сині й сумні. Господи, про що я думаю? Якраз... такий красень саме для такої потвори, як я!

— Бачите, Юленько, ось у чім річ... Скажу так, як є. Я не знаю. Справді, не знаю. В іншому випадку я спробував би певну методику, щоб повернути вам пам'ять, але після такої важкої травми — в жодному разі. Можливо, пам'ять до вас повернеться з часом. Можливо, внаслідок якогось зовнішнього поштовху. А можливо, вам доведеться змиритися з таким станом речей і почати жити спочатку. Повірте, на світі є досить людей, які б радо помінялися з вами місцями, аби забути деякі речі.

— А мені є що забувати? Що ви ще про мене знаєте?

— Ви незаміжня і не мали приятеля, хоча, звісно, могли мати, але не ділилися цим із подругами. Світлана каже, що ви з нею були досить відвертою, але про ваше особисте життя вона нічого не знає. Взагалі, тут є дещо незрозуміле.

— Що ви маєте на увазі?

— Вас характеризують як людину небагатослівну і досить жорстоку. Можливо, я помиляюся, але... Ви зовсім не здаєтесь такою. Можливо, внаслідок травми сталася деяка зміна темпераменту. А втім, зараз про це говорити ще рано. Якщо ви дозволите, я б хотів спостерігати за вами деякий час після виписки з лікарні. Особисто.

— Як за цінним дослідним матеріалом?

— Саме так.

Добре, що він не одягає правду в солоденько-рожевий одяг доброчинності. Ми добре зрозуміли одне одного. Він сказав саме те, що мав сказати. І мене це не дратує.

— Вас шокувала моя відвертість?

— Ні. Так і має бути.

— Щось підказувало мені, що ви не потерпите ніякого словоблуддя.

— Ви маєте рацію. Коли мені можна буде звідси піти?

— За кілька днів. Знімемо пов'язку, зробимо кілька тестів — і ви можете повернутися додому. Хоча, звісно, деякий час не зможете працювати. Але, гадаю, все буде гаразд — найстрашніше вже минулося.

Все буде гаразд? Блажен, хто вірує...

Старий будинок зустрів мене похмурим мовчанням. Друга година пополудні. Жовте таксі підкотило під самий під'їзд. Я тут живу? Не знаю. Напевне, тут, якщо вже мене сюди привезли.

— Обережно, не вдартеся головою.

Який уважний кавалер оцей Віталій Петрович, взявся супроводжувати мене до дому — йому, бачте, так спокійніше. Знати б напевне, що йому насправді від мене треба. Але все ж краще він, ніж хтось зовсім незнайомий. Я собі це уявила — поруч людина, котру я вперше бачу, яка знає про мене більше, ніж я сама, а ще ж треба буде підтримувати розмову, весь час болісно напружуючись від цілковитого свого безсилля щось пригадати і від співчутливих пауз та збентежених вибачень... Ні! Я не хочу. Мені треба побути на самоті, тому я вирішила скористатися з послуг таксі. Таксист мені не заважатиме. Але тут ні сіло, ні впало, втрутився оцей... оця жертва професійного обов'язку, якщо можна так сказати. Привіз мені одяг, доніс сумку до машини і поїхав зі мною.

Та нехай. Я до нього вже звикла.

— Дякую, не турбуйтеся. Усе гаразд.

Таксі собі поїхало, а ми стоїмо перед дверима. Я хочу зайти і не хочу. Надто красиво цвітуть клени, а їхні пахощі... щось мені нагадують. Я пам'ятаю цей запах — такий свіжий, водночас і терпкий, і солодкий. Де я могла відчувати його? Хоча, звісно, якщо я тут живу, то... Але ні. Я впевнена, що з ясно-зеленими китичками клена в мене пов'язано щось інше. Ні. Не можу згадати.

— Ви щось собі пригадали?

— Ні. Ходімо.

Ми піднімаємося сходами — все вище й вище. Наші кроки злітають луною під стелю — аж отам, нагорі, де кінчаються сходинок. Простора сходові клітка і двоє дверей на протилежних стінах. Лікар подає мені ключі:

— Ваш номер — сорок чотири. Відчиняйте.

— Зробіть це самі.

Добре, що він нічому не дивується. Він бачив стільки всього у своєму — і чужому — житті, що його вже, мабуть, нічого не дивує. Це добре. Броньовані двері, оздоблені деревом, м'яко відчиняються, і я заходжу до передпокою. Просто коридор, світлі панелі, паркетну підлогу видно там, де закінчуються візерунки круглого килима. В кутку тумбочка з якогось темного дерева, припасована просто під розмір — трикутником, на ній букет штучних квітів та коробочка — роутер. На стіні якась картина в світлих рамках: букети троянд, і то не репродукції, а справжні картини, що надзвичайно підходить до цього помешкання. Біла гладенька стеля, на ній гарна люстра з білих скляних квітів та прозорих підвісків.

Дуже вдало, навіть стильно.

— Може, варто б перевдягнутися й відпочити?

А-а, це ревнитель професійної етики ще не пішов! Як би йому натякнути, аби він нарешті дав мені спокій?

Я знімаю взуття й плащ і залишаю все це в шафі біля дверей. Проходжу трохи далі й відчиняю темні дерев'яні двері зі скляними кольоровими вставками. Схоже, це — спальня. Рожеві штори, блідо-рожеві шпалери, широке красиве ліжко, застелене вишневим пухнастим покривалом, блискучий гарнітур. Картини на стінах. Книжки на полицях, що закривають частину стіни. Гарно. Якщо я тут живу, то мені подобається. Я відчиняю дверцята шафи. Сукні, костюми, блузки. В шухлядах — білизна. Кілька гарних халатів. Але мені хочеться одягти щось інше. А

втім, яка тепер різниця. Спершу треба якось вирядити не в міру запопадливого лікаря. А потім...

Я вирішу, що мені робити далі.

— Світлана потурбувалася і наготувала тут для вас багато різного. Вам треба відпочивати і добре харчуватися, і ніяких хвилювань. Я можу зателефонувати вам пізніше?

— Звісно. Скажіть, ви про всіх своїх пацієнтів отак піклуєтесь?

Можливо, це трохи різко, але зараз мені не до церемоній. Я маю знати. Бо все оце... Таке відчуття, наче все не справжнє. Відчуття якоїсь тимчасовості та непевності. Наче сон.

— Ні, ви ж самі розумієте. Але ваш випадок особливий.

— Дозвольте поцікавитись, чим саме? Ну, була аварія, торохнулась я головою, ви порпались у моїх мізках, тепер я навіть саму себе забула. Що тут особливого? Ви ж самі сказали: таке часом трапляється.

Клята порожнеча в голові ніяк не хоче щезати. Я розумію, що починаю дратуватися. Стоп. Він не повинен цього помітити. Не знаю чому, але не повинен.

— Бачите, Юлю, я зараз не зможу вам усе пояснити. Мені ще треба попрацювати, поспостерігати, дещо узагальнити. Можу тільки сказати: фізично ви абсолютно здорова жінка, а от ваша амнезія... Тут щось дивне. Згодом, коли я дійду якихось висновків, я вам усе поясню, обіцяю.

— І коли ви зможете пояснити?

— Важко сказати. Я пропоную такий варіант: ми з вами будемо зустрічатися щодня. Я проведу декілька тестів, паралельно ми наведемо мости до вашого минулого за допомогою ваших друзів, знайомих тощо. А тоді вже можна буде стверджувати щось напевно. Ну як, погоджуєтесь?

— Навіщо це вам?

— Я пишу наукову працю. У ній ідеться саме про лікування деяких травматичних розладів пам'яті. Звісно, це лише невелика частина моєї роботи, запропоновані мною методики цілком нові, тому...

— Можете далі не пояснювати. Я згодна бути вашим піддослідним кроликом.

— Прекрасно. Ви практична жінка, це мені подобається. Я думаю, в нас усе вийде. Отож я зараз піду, ви відпочивайте, а пізніше я вам зателефоную. Даремно ви відмовились від Світланиної пропозиції, краще б вона була тут, із вами, мені було б спокійніше. А втім... це ваш вибір. До побачення.

— До побачення.

Нарешті, він здогадався піти.

Я йду на кухню. Біло-рожеві кахлі радісно посміхаються мені, або просто радіють із власної чистоти. Мікрохвильова піч, плита, меблі зі світлого дерева. Дуже затишно. Я, мабуть, любила отут сидіти з подругами за чаєм. А може, й ні. Але тепер, напевне, це мені буде подобатись.

У холодильнику салати, смаження, суп, сир, багато чого, та їсти мені зовсім не хочеться.

Я не знаю, чого мені хочеться. Піду краще огляну дві інші кімнати.

Вітальня в блакитних тонах і жовтувато-білий кабінет. Нічого зайвого, нічого, що сказало б мені про мої уподобання. Так, наче оцей куточок великого старого будинку мені... чужий? Так. Чужий.

Я страшенно стомилася, мені хочеться прилягти й поспати. Але я знову йду до кухні. Що я тут шукаю? Не знаю. Ага, ось — набір ножів. Рука моя бере ніж, його руків'я мені звичне. Чому я це зробила? Навіщо мені ніж? Я не знаю. Кладу ніж на місце.

Не знаю, скільки я спала. Розбудив мене телефонний дзвінок, що настирливо і вперто наорював «Шторм» Вівальді

десь на трюмо. Я від того прокинулась, а до того на телефон і уваги не звертала. Та тепер прокинулась, а швидше просто виринула з бридкої порожнечі, і все ще не можу зрозуміти, де я.

Що це за кімната?

Чомусь в уяві спливає цегляний будинок посеред веселих газонів, оточений кленами. На даху стримить півник-флюгер. З обох боків — скляні тераси. Я знаю, що це — мій будинок, проте спогад дуже швидко згас. Я пам'ятаю те, що пригадала, але цього так мало. А може, це — просто моя уява.

Телефон не вгаває. Невже так важко зробити просту річ: дати людині спокій? Мабуть, важко, бо телефон скоро потече на підлогу струмком розплавленого пластику. Дзвонить якась «Маська».

— Слухаю вас.

— Юлько, чому ти так довго не відповідала? Я ж напевне знаю, що ти вдома, спеціально телефон тобі лишила на видному місці. Уже хвилюватись почала. Я зараз привезу Макса, хочеш? Юлько, чого ж ти мовчиш? Ти що, погано почуваєшся? Може, подзвонити лікареві? Юлько!..

— Даруйте, з ким я розмовляю?

Від долі не втечеш. Я маю-таки знайомитися з усіма своїми знайомими спочатку. На тому кінці дроту запала тривала мовчанка.

— Вибач, будь ласка. То це — таки правда? Господи... Лікар казав мені, що в тебе... Що ти... Але я якось не думала, що... Я навіть уявити собі не могла... Пробач, Юленько, це я, Світланка. А Макс — твій кіт. Він увесь час жив у мене, доки ти... Мені приїхати?

— Як собі хочеш, люба.

— Я виїжджаю.

Я не хочу, щоб вона приїздила. Але я не можу сказати їй про це. Не можу. Це її може образити, а вона так піклувалася про

мене: доглядала кота, наготувала їжі, слідкувала за порядком, он як чисто в хаті.

Та я все одно не хочу нікого бачити — принаймні, зараз. Може, варто було їй про це сказати? Але вже запізно. Що ж, хай буде так, як є, — сказав той, у кого загорівся чуб.

Мені страшенно хочеться... я знаю чого. Я хочу звільнитися від свого одягу і відчути теплі струмочки води. Чистої води. А ще — пахощі хорошого мила. Яка гарна річ — душ! Так я й зроблю. Пов'язку мені знали, волосся стирчить жалюгідним «їжаком», тому я голову замотала шовковим шарфом, та коли я сама, то можна не перейматися.

Рожеве мило пахне трояндами і ще чимось. Блакитні кольори ванної кімнати так пасують до мого настрою. Неймовірно. Як мало треба людині для щастя...

Дзенькнув дзвінок — хутко ж вона дісталася. Дуже поспішала? А якщо це взагалі не вона? Швидко накидаю на себе халат, знову обмотую голову шарфом і тихенько йду до дверей. Адже в неї є ключ, чому ж вона тисне на кнопку дзвінка? Я обережно заглядаю у вічко. Ні, це таки вона. Мабуть, не схотіла заскочити мене зненацька, або між нами було домовлено: якщо я вдома, то відчиняю сама. Скоро дізнаюся.

— Юлько, якби ти знала, як я сумувала без тебе! Я принесла газети, щойно вкинули до скриньки. Як ти схудла, жах, а цей шарф... ой, це ж через те, що постригли волосся?

— Власне, поголили.

— То дурниця, Юлько, волосся відросте, головне — ти жива! Слухай, я поспішаю, та все ж вирішила, що нехай Макс ще трохи побуде в мене, ти досі слабка, і не зможеш про нього піклуватися, а він такий розпещений. Ти мовчиш?

Я мовчу? А, так, справді. Я мовчу. Бо не знаю, що говорити цій кругленькій жвавій дівчині з веселими карими очима і симпатичними ямочками на щоках. Тож роблю єдино можливе

в цій ситуації — мовчу. Я слухаю її. Адже кажуть, що це моя найближча подруга. Була. А от чи буде тепер — не знаю.

— Вибач.

— Юлько, невже таке можливо? Ти все забула? Зовсім?

— Так.

— І Макса?!

Вона довго вдивляється в моє обличчя. Що вона там хоче побачити? Мені робиться якось не по собі. Не така я красуня, щоб мене розглядати. Що ж тепер робити? Я хочу, щоб вона пішла.

— Ти знаєш, що дуже змінилася?

Звісно, знаю, як ніхто інший. Навіщо про це питати, все ж і так зрозуміло.

— Ні. Я не знаю, яка я була.

— Ти була потайна. На роботі тебе боялися, як чорт ладану. У тебе не було друзів — тільки я.

— Чому?

— Бо ти не прагнула цього. Для тебе головне — кар'єра й гроші, аби здобути незалежність. Я пам'ятаю, як ти мені колись розповідала про ту жахливу, принизливу бідність, якої ти зазнала в дитинстві. Пенсія у твоєї бабусі була мізерною, тобі як сироті виплачували якусь допомогу, що її навіть на хліб не вистачало. А в школі дівчатка хизувалися модним вбранням. Усі глузували з тебе. Це вже коли ти стала старша, то шила собі такі речі, що дівчата аж лікті кусали від заздрощів, але оте приниження, якого ти зазнала в дитинстві, залишило слід на все життя. Тому, мабуть, ти була такою іноді жорстокою до людей. Адже люди теж були жорстокими до тебе саме тоді, коли ти була такою безпорадною й беззахисною.

— Я не про те питаю. Чому ж ти дружила зі мною, якщо я була такою, як ти кажеш?

— Тому що бачила тебе не так, як інші. Адже ніхто з твоїх знайомих не знає, що на твої кошти відкрито притулок для сиріт. Ніхто не знає, що ти переказала гроші на операції кільком дітям, і тільки завдяки цьому вони вижили й повернулися до нормального життя, але переказала таємно, ніхто про це не знає. Я дружу з тобою, бо знаю тебе справжню.

— Це так дивно. Чути про себе таке — а я ж нічого цього не можу пригадати. Що мені тепер робити? І треба ж якось працювати, а я нездатна... Зі мною раніше такого ніколи не траплялося?

— Ні, ніколи. У всякому разі відтоді, як ми з тобою знайомі — а це ось уже чотири роки.

Чотири роки... Саме стільки часу минуло відтоді, як померла моя бабуся. Судячи з документів. Десь тоді я переїхала до цієї квартири — згідно з договором про купівлю-продаж. Я бачила той договір у теці, що дав мені лікар. Чотири роки я знайома зі Світланою. А що було раніше? Хто знав мене до того? Звідки в мене взяли кошти на те, щоб відкрити власний будинок моди? Десь повинні бути давніші документи. Мають бути люди, що пам'ятають мене довший час.

— Про що ти думаєш?

— Так, пусте. А як ми з тобою познайомились? — чомусь це важливо для мене.

— Я — психолог. Ти прийшла до мене на прийом. Спершу ти зацікавила мене як пацієнтка, а вже потім ми по-справжньому подружилися.

— Я потребувала допомоги психолога? Чому?

— За кілька днів до того ти повернулася з Парижа, там був тиждень високої моди. Щось там сталося — ти навіть тоді не розповіла, що саме, але тебе оте «щось» страшенно знервувало. Ти навіть деякий час лежала в тамтешній лікарні, в тебе стався

тяжкий невроз. Потім повернулась додому, але нічого не залагодилось, і ти прийшла до мене.

— Як же ти могла мені допомогти, коли я нічого не розповіла тобі?

— Ми взялися за проблему з іншого боку. Тобі слід було навчитись спілкуватися з людьми без конфліктів. Через важке дитинство ти завжди чекала від людей найгіршого: зради, обману, приниження. Отож і сама чинила так, часто зовсім безпідставно.

— Щось змінилося?

— Так, змінилося. Але ми були... скажімо, ще на дорозі до успіху. Надто вразливою ти виявилася. І надто добре пам'ятала своє дитинство, адже за гороскопом ти — Рак. Для людей цього знаку дитинство — найголовніший час для формування характеру.

— Ти віриш гороскопам?

— Тим, що друкують газети, — ні, адже я добре розумію, що неможливо для мільйонів людей узагальнити щось одне. Але астрологія — найдавніша з наук, і неправильно вважати, що стародавні вчені були дурнями. Ні, навпаки, вони часто дивилися на природу речей ширше, ніж ми, бо не були зіпсовані матеріалістичними догмами. І вони помітили залежність властивостей характеру від того, в який час народилася людина. Спершу намагалися узагальнювати, потім складали гороскопи індивідуальні, але це не шахрайство, я впевнена. Справжнє шахрайство — це якраз гороскопи в бульварних газетках. Тобі не набридла моя лекція?

— Ні, мені цікаво. Мабуть, треба трохи перепочити і щось з'їсти.

Мені потрібен час, щоб осягнути почуте. Треба трохи подумати.

— Ти ще нічого не їла? — Світлана зривається з місця і мчить до кухні. Звідти чути її обурений зойк. — Ах ти негідниця! Я старалась, готувала, а вона нехтує! Ходи сюди, приблудо, буду тебе годувати. Ні, це ж треба! Яка нахаба! Вирішила здохнути з голоду саме тоді, коли... Ти йдеш чи ні?

Я йду. Мені якось... мабуть, приємно чути її зойки і стурбований голос. Я відчуваю, що вона турбується про мене абсолютно щиро, без будь-якого зиску.

Я таки добряче зголодніла. Та ще після лікарняних «делікатесів» така смакота — оці Світланчині салати й печеня. Уперше за довгий час я відчуваю смак страви. Мабуть, я вже не така пригнічена. Добре, що вона приїхала, вона мені подобається.

— До речі, в тебе страшенно привабливий лікар. Ти це помітила?

Її очі сміються, а я мало не вдавилася від несподіванки.

— Знайшла про що говорити! — я проковтнула шматок пирога з яблуками. — Нічого в ньому особливого нема. Прилип до мене, як шевська смола, — пише якусь там наукову працю, а я йому потрібна для дослідів.

— Він тобі таке сказав? — вона здивовано здіймає тоненькі брівки.

— Еге ж, так і сказав. А що?

— А ти що йому на це?

— А ти як гадаєш? Звісно, я погодилась. Чого там церемонитись? Це ж звичайна собі угода: він використовує мене для своїх дослідів, а тим часом його методика, можливо, дасть очікуваний результат, ось і все.

— Або не дасть результату.

— Звісно. Одначе завжди є ризик, то слід спробувати.

— Зараз ти зовсім така, як завжди. Тебе ніколи не шокувало ніяке блюзнірство. Всі могли страшенно обурюватись з того чи

іншого приводу, але не ти. Мені чомусь дуже шкода тебе через це. Я все думала: що ж мала людина побачити в житті, щоб отак... Заспокоїтись, чи що...

— Тепер ми вже цього не визнаємо.

— Можливо, — вона знов посміхається. — А він таки дуже гарний, правда?

— Та хто?

— Лікар, хто ж! — Світлана засміялася. — Ну, скажи мені, що він гарний.

— От причепилась... та гаразд, той лікар нівроку собі гарний хлоп.

— Ну, нарешті. Я хотіла навіть трохи позалицятися до нього, та він не дуже зважав на мене. Мабуть, йому подобаються худіші дівчата, як гадаєш?

— Я можу в нього запитати, хочеш? Він має сьогодні мені телефонувати.

— Ти що, з глузду з'їхала? Не смій!

— Чому? — мені теж робиться смішно. — А ось візьму і запитаю. Заради тебе. Він же тобі подобається? Ну от.

— А тобі хіба він не подобається? Чого так дивишся? Пий, пий компот. Давай ось іще шматочок пирога з'їж. Так що?

— Якби навіть так, то мої сподівання на якусь взаємність мали б комічний вигляд. Він таки дуже вродливий чоловік, і розумний, і взагалі... А я — потвора й опудало, тому мені не світить взагалі.

Бачу, що кажу щось для неї дивне, але я сказала те, що думала. Те, що є насправді. Чого ж вона так дивується? Хіба раніше я мала інший вигляд? Так ні, я бачила світлини. Я була точнісінько така сама, тільки з волоссям і не така бліда.

— Юлько, що ти морозиш? — вона виглядає приголомшеною.

— Не розумію.

— У тебе що, розвинувся комплекс неповноцінності? Оце номер! Ти таки добряче торохнулась головою, коли вже таке тобі спадає на думку. Чого це раптом?

— Не знаю, що ти від мене хочеш. Я сказала правду. Хіба ні? Я, звісно, трохи не при собі, але ж не сліпа.

— У тебе раніше ніколи не було сумнівів щодо своєї зовнішності. Навіть навпаки... Я просто нестямлюся з дива. Безглуздя яке! Треба ж до такого додуматись! Ти така сама, як і раніше — дуже гарна білявенька Снігуронька.

Не схоже, що вона насміхається з мене. Може, я чогось не розумію? Або не те бачу? Так. Я чекала якогось іншого обличчя, коли заглянула в дзеркало. Тоді. Що я сподівалася побачити?

— Ну чого ти?

Вона дивиться на мене зі щирим співчуттям, та я не знаю, що їй сказати.

— Сама не знаю. У мене були стосунки з чоловіками?

— Я не знаю, але гадаю, що ні. Ти ж нікому не довіряла настільки, аби так близько підпустити до себе. Хоча я знаю кількох чоловіків, які були закохані в тебе.

— Були?

— Так. До того, як сталось оце лихо. Тепер ти інша. Я це відчуваю: ти дуже змінилася.

— Лікар теж казав, що в моїй амнезії є якісь особливості. Як сталась та пригода на дорозі? Ти знаєш подробиці?

— Ти впевнена, що хочеш це знати?

— Так, абсолютно. Я маю дещо зрозуміти, потім поясню.

— Гаразд. Я справді знаю про ту пригоду все, до останньої подробиці, бо мій колишній чоловік працює в транспортній поліції. Отож я читала всі звіти, допити свідків тощо. В мене навіть є ксерокопія справи — але нікому не кажи, то абсолютно незаконно.

— Коли я можу побачити ці документи?

— Найближчим часом. Вони у моєму сейфі в банку. А поки розповім те, що пам'ятаю. Отож сталося це другого березня, близько дванадцятої години. Ми з тобою пили каву в кафе, ти чомусь дуже нервувалася. Тоді ви якраз готували до показу нову колекцію для весняного сезону, отож я не розпитувала. А потім ти сказала, що тобі час їхати, і покликала офіціанта. У цей час до приміщення зайшов якийсь чоловік, і ти сказала: «Я його останнім часом дуже часто зустрічаю. Таке враження, що він стежить за мною». Я тоді розсміялася і сказала: «Отже, можеш причепити ще один скальп біля входу до свого вігвама». Але ти навіть не посміхнулася, і я вирішила, що ти занадто багато працюєш. Ти завжди дратувалася перед показами, тобі завжди здавалося, що хтось зробить краще за тебе. Той чоловік купив кави, просто за стойкою її випив і пішов собі. Я бачила, як він сів у синій позашляховик і поїхав. Ти в цей час розраховувалась з офіціантом, тому не бачила, як він поїхав. А потім ти ще раз глянула на годинник і сказала, що в тебе важлива зустріч. Я залишилась доїдати тістечка, а ти пішла на стоянку. Я бачила, як ти від'їхала.

— В який бік я поїхала?

— У напрямку Хрещатика. Ти не сказала, з ким мала зустрітись, отож я доїла тістечка і пішла до себе — на першу годину в мене було призначено зустріч із пацієнтом. Я вирішила передзвонити тобі пізніше. Але скільки я не дзвонила, телефон не відповідав. Тоді я поїхала до тебе додому, погодувала Макса, зварила вечерю і стала чекати тебе. А тебе все не було. Я почала хвилюватися.

— Я ніколи не затримувалась?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ